

[Vagn Brø.]

Maade, man opdager, at der kan være noget uheldigt ved en Regel, at det viser sig i Praksis, at den virker uheldigt. Men jeg maa for øvrigt sige, at der kan ogsaa forekomme mange andre uheldige Forhold. Der kan forekomme dette, at Regeringen ønsker at udnævne en Dommer, en meget anset Dommer, til et Hverv som Undersøgsdommer eller som Undersøger af et særlig vigtigt Statsforhold, en Nylovgivning eller noget lignende. Den paagældende Dommer vil være klar over, at Hvervet f. Eks. kun vil tage 2 Aar, og han vil da under maaske ganske andre Forhold til sin Tid komme til at staa meget slet i det. Resultatet vil formentlig blive, at han vil sige nej til det Hverv, som man fra alle Sider ellers meget ønsker, at netop han skal bestride. Man kunde ganske vist i det sidste Tilfælde gaa den Vej at lade ham overtage sit Embede en Maaned eller en Uge og saa atter fortsætte med Hvervet, men jeg tror ikke, at nogen i denne Forsamling vilde ønske, at man saaledes skulde komme den nuværende § 44 til Livs paa en Maade, der ikke var ganske klar og ikke ganske tiltalende. Jeg ser derfor ikke rettere end, at det maa staa klart for alle, at den gældende Lovregel i det store og hele er god og gavnlig, men at den i særlige Tilfælde ikke bør være en Hindring for, at den enkelte Dommer kan paatage sig et Hverv, som har Betydning for det offentlige.

Mit Hovedsynspunkt er, at naar man træffer Garantier for, at der ikke kan ske Angreb paa Domsmagten som saadan, bør alle Tjenestemænd, Dommere indbefattet, være stillet lige i Henseende til Udnævnelse til særlige offentlige Hverv, og disse Garantier er til fulde truffet i det her foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke opholde mig meget ved disse, men blot nævne en af dem. Det hedder:

„at en fast ansat Dommer midlertidigt beskikkes i den paagældende Stilling“.

Hermed sker i Virkeligheden dette, at den Mand, som skal varetage Konstitutionen, er en uafsættelig Mand. Derfor forekommer det mig, at den eneste Punkt — jeg indrømmer, at det vilde være fuldkommen teoretisk —, hvor man med Ængstelse for, at den gode og gavnlige Hovedregel i § 44 skulde sættes til Side, kunde sætte ind, er imødegaaet.

Der er endvidere indført den Bestemmelse, at Samtykke skal gives af Præsidenten for vedkommende kollegiale Ret

eller for Retspræsidenters og Underdommeres Vedkommende af Præsidenten for den nærmest overordnede Ret. Jeg skal erkende, at jeg for mit Vedkommende egentlig ikke synes, at dette er nødvendigt. Det forekommer mig, at de andre Garantier om den kongelige Resolution for et Aar ad Gangen i Forbindelse med, at det bliver en fast Dommer, der bliver anbragt i Konstitutionen, er fuldt tilstrækkelige, men paa den anden Side vil jeg ogsaa mene, at det rent sagligt vil kunne varetages af den paagældende Præsident, og vil intet have imod, at man ogsaa til de andre Garantier føjer denne. Saa, tør jeg nok sige, har man givet en Regel, der ikke paa noget Punkt ændrer Hovedreglen i § 44 og ikke paa nogen Maade kan medføre nogen Vanskelighed for selve Domsmagten.

Jeg ved ikke, om man fra anden Side maatte ønske Udvalgsbehandling, jeg skal i og for sig ikke have noget imod det, og i dette Tilfælde maatte det vel saa blive i Retsplejeudvalget. Jeg for min Part skal ikke nu stille Krav derom, men tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Hans Rasmussen: Jeg vil begynde med at gøre den Tilstaaelse, at jeg i nogen Grad føler mig desorienteret ved Indledningen til Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, og jeg vil i saa Henseende tillade mig at erindre om, at den højtærede Statsminister i sin Programtale ved Rigsdagens Aabning udtalte med Henblik paa denne Vinters Arbejde, at al Lovgivning, som ikke var strengt paakrævet, vilde blive søgt undgaaet. Efter denne klare Udtalelse tvinges man til at overveje, om det Lovforslag, her foreligger, nu ogsaa kan komme ind under det Begreb at være strengt paakrævet. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at vi jo en Uge efter Statsministerens Udtalelse, som jeg her har tilladt mig at anføre, fik forelagt her i Folketinget et Forslag til Ændring i Lov om Rettens Pleje af 1916, et Forslag, der ikke i nogen Henseende rører ved det Forhold, som man nu er inde paa. Jeg tillader mig endvidere at gøre opmærksom paa, at skiftende Ministre, deriblandt den nuværende højtærede Justitsminister, har forelagt Forslag for Folketinget, hvor man ikke har været inde paa det Spørgsmaal, hvormed man i Øjeblikket søger at faa lovgivet paa særlig Maade. Det er derfor noget vanskeligt at forstaa,